

Αλήθεια, θυγατέρα του Χρόνου

/ Γενικά

Οι μέρες της κρίσεως κυλούν αργά, βασανιστικά. Οι Έλληνες μετεωρίζονται αβέβαιοι, έρμαιοι του συνοφρυωμένου γέροντα Χρόνου, του αμφίβουλου Καιρού, κακόβουλου στο δικό μας παρόν. Σαν χάρτινα αθύρματα μας σηκώνει και μας στροβιλίζει ο Χρόνος, κρατώντας στα χέρια του δρεπάνι και κλεψύδρα, υπενθυμίζοντάς μας τη ματαιότητα του βίου αλλά και ότι ήμασταν ανέτοιμοι ακόμη και να αναλογισθούμε την κρίση.

Ενύσταξαν οι Έλληνες και εκάθευδον, σαν τις μωρές παρθένες του Ευαγγελίου, κρατώντας λαμπάδες χωρίς λάδι. Απέμειναν καθεύδοντες, με αδιασμένο κράτος, αδιασμένο από νόημα, χωρίς δομή και ζωτικότητα, χωρίς αποτέλεσμα. Απέμειναν καθεύδοντες, μαλθακοί και φενακισμένοι κι οι ίδιοι, ανεχόμενοι αχρείους άρχοντες και αλληλοεξαχρειούμενοι. [\(περισσότερα...\)](#)